

موعظه ها و نامه های رسمی پاپ فرانسوا

نیایش آشتی همگانی به همراه اعتراف و آمرزش فردی

در زمان روزه، کلیسا در نام خداوند، درخواست توبه خود را نو می‌کند. این فراخوان تغییر زندگی است. توبه، موضوع یک لحظه یا یک زمان از سال نیست بلکه وظیفه ایست که در تمام زندگی فرد پابرجا می‌ماند. چه کسی در میان ما می‌تواند گمان برد که گناهکار نیست؟ هیچ کس. ما همه گناهکاریم. پولس رسول می‌نویسد: "اگر بگوییم گناه نکرده‌ایم، خود را فریفته‌ایم، و حقیقت در ما نیست. اگر گناهان خود را اعتراف کنیم، او وفادار و عادل است، و گناهان ما را می‌آمزد و ما را از تمامی ناعدالتی‌مان پاک می‌کند. (اول یو ۱ : ۸-۹) و این همان چیزی است که هنگام این جشن، در این روز آشتی روی می‌دهد. همین کلام خدا که شنیدیم، ما را با دو رکن اساسی زندگی مسیحی آشنا می‌کند.

نخست، در بر کردن طبیعت نوین. انسان جدید، "آفریده شده به شباهت خداوند" (افسس ۴ : ۲۴) که در تعمیم از نو به دنیا آمده، زندگی خود خداوند را دریافت می‌کند، حیاتی که ما را فرزندان خدا کرده و در مسیح و کلیسای او شریک می‌سازد. این زندگی نوین به ما اجازه می‌دهد تا با چشمانی دیگر به واقعیت بنگریم، بدون منحرف شدن بوسیله چیزهای بی‌اهمیتی که دیر نمی‌پایند و آنها که با زمان از میان می‌روند. به این خاطر ما فراخوانده شده‌ایم تا رفتار گناه را ترک گفته، نگاهمان را به آنچه مهم است بدوزیم. "آدمی در آنچه هست، باارزشر است تا در آنچه دارد." این است تفاوت زندگی بدریخت شده با گناه و زندگی روشن شده با فیض. از دل انسان نو شده در شباهت با خدا، رفتار خوب برمی‌آید: راستگویی همیشگی و پرهیز از هر فریب؛ نه دزدی، بلکه شریک شدن هر آنچه دارید با دیگران؛ به خصوص با آنانکه در نیاز اند، نه دادن با خشم و رنجش و انتقام، بلکه با فروتنی، بزرگواران، و آماده بخشش؛ نه با شایعه که نام نیک مردم را تباه می‌کند، بلکه با نگریستن به رویه خوب هر کس. موضوع، پوشیدن (جامه) انسان نوین، در این منش‌های تازه است.

رکن دوم: پایداری در محبت. محبت عیسی مسیح تا همیشه پایدار می‌ماند. پایانی ندارد چراکه زندگی خود خداوند است. این محبت بر گناه پیروز می‌شود و توان برخاستن و شروع دوباره را می‌بخشد، چرا که از راه بخشش، دل، تازه شده، دوباره جوان می‌شود. همه ما می‌دانیم: پدر ما هیچگاه از محبت خسته نشده، هیچگاه چشمانش از نگریستن به راه خانه‌اش درمانده نمی‌شوند، تا ببیند آیا پسری که رفته و گم شده است بازمی‌گردد. می‌توان از امید خداوند گفت: پدر ما همیشه در انتظار ماست، چنان نیست که او تنها در را رو به ما باز بگذارد، بلکه او منتظر ماست. او درگیر انتظار برای فرزندان خود است. و همچنین این پدر هیچگاه از محبت کردن به آن پسر دیگر نیز خسته نمی‌شود، آن پسری که باوجود اینکه همیشه در کنار پدر در خانه می‌ماند، در رحمت و شفقت او شریک نمی‌شود. خداوند نه تنها سرمنشأ محبت است بلکه در عیسی مسیح ما را فرامی‌خواند تا به شیوه محبت کردن او اقتدا کنیم: "چنان که من شما را محبت کرده‌ام، پس شما نیز یکدیگر را محبت کنید." (یو ۱۳ : ۳۴). هر اندازه مسیحیان این محبت را زیست می‌کنند، شاگردان شایسته مسیح برای جهان می‌شوند. عشق نمی‌تواند حبس شدن در خود را تاب بیاورد. محبت در ذات خود باز است، می‌گسترده و میوه می‌آورد و همیشه محبتی تازه را برمی‌افروزد. خواهران و برادران عزیز، پس از این جشن، بسیاری از شما رسالت خواهید یافت تا تجربه آشتی با خداوند را به دیگران ارائه کنید. "۲۴ ساعت برای خداوند" ابتکاری است که کلیساهای بسیاری در سراسر جهان به آن پیوسته

اند. می‌توانید شادیِ دریافتِ بخششِ پدر و کشف دوبارهٔ رفاقتِ کامل با او را با بسیاری از کسانی که ملاقات خواهید کرد در میان بگذارید و به ایشان بگویید که پدرمان در انتظار ماست. پدر ما، ما را می‌بخشد و بیش از این او خوشحال می‌شود. اگر با تمام زندگی خود به او رو کنید، ولو با گناهان بسیار، به جای سرزنش شما او شادمانی خواهد کرد: این است پدر ما. این است آنچه شما باید بگویید، امروز به بسیاری باید بگویید. هر کس رحمتِ ایزدی را تجربه کند ناگزیر است میان فقرا و حقیران معمار محبت باشد. در این "کمترین برادران" عیسی در انتظار ماست (مت ۲۵:۴۰) بیایید رحمت را دریافت کنیم و بیایید رحمت را ببخشیم. بیایید به رویارویی برویم و بیایید رستخیز را در شادی خداوند جشن بگیریم!

۲۸ مارس ۲۰۱۴

کلیسای واتیکان